

Papallona gaudiniana

Hola! Em dic Parnassius glacialis. Ja veig que us sona rar. Us ho diré d'una manera més planera: sóc una papallona del Japó però com que ara ja sé que no hi tornaré i el que quedi de mi restarà per sempre a Barcelona, vull que en sapiguen els motius.

Vivia amb la meva mestressa, la Susiki, en un d'aquells poblets privilegiats en l'illa de Honsu on la kaisha (l'empresa) havia fet construir per als seus empleats els habitatges típics del país. He dit el de "privilegiats" perquè penseu que als japonesos, donada la petita extensió de les illes, els toquen sols 3 m2. per persona.

Les nostres casetes tenen parets construïdes amb fines làmines de bambú entrecreuades amb cordes de palla, amples finestres que arriben fins al terra i que a la nit es tanquen amb fins quadrats de paper blanc enganxats sobre finíssimes gelosies de fusta. La característica de les grans habitacions són les fusumes: els envans correders que permeten distribuir els espais. El poc mobiliari que hi ha és baixet i funcional i no hi manca el sha shitsu, el raconet dedicat al chanoiu o cerimònia del te.

I, com que en totes les casetes japoneses tot té el seu simbolisme, hi ha un jardinet amb petites roques que ens recorden les muntanyes, flors que ens fan arribar els colors de la natura, un caminet ple de corbes per tenir present el llarg camí de la vida i un pont sobre l'aigua de l'estany.

En les flors del meu jardí hi trobava el meu aliment. Jo hi dipositava el pol·len que havia anat a buscar en altres flors i elles em deixaven llibar el seu nèctar.

A la Susiki, estudiant d'arquitectura, li agrada molt viatjar (com a quasi tots els japonesos) i, quan surt de casa, entafora els seus cabells negres dins un casquet (com quasi totes les japoneses) i pren la seva càmera fotogràfica o la seva filmadora (com quasi tots els japonesos) i empreu la ruta escollida.

Però el seu casquet llueix a la part del davant un gros girasol de fulles flexibles de feltre i jo en vaig fer el meu refugi quan vaig decidir anar amb ella a conèixer aquella ciutat llunyana que ella volia visitar i que a mi em donaria l'ocasió de provar nèctars desconeguts. No m'hi podia pensar gaire: la meva curta vida de quinze dies més o menys, no donava per a més.

Pujarem en un autobús i el camí es féu tan llarg que em vaig adormir. Quan em vaig despertar, estàvem dins un mitjà de transport desconegut per a mi i traient el caparró per darrera una fulla de girasol no vaig veure, per la finestreta, més que cel i núvols.

Ecoltant la xerrameca del grup dels meus compatriotes em vaig enterar que el destí era Barcelona i la finalitat veure unes obres arquitectòniques úniques i increïbles d'un senyor que es deia Gaudí.

I així va començar el gaudi i el Gaudi de la Susiki i el meu martiri. Què sabia jo, una pobre i petita Parnassius glacialis d'arquitectura ni d'art!

La Sagrada Família, la Casa Vicens, la Finca, el Palau i el celler Güell i la cripta de la Colònia del seu nom, el col·legi de les Teresines, Can Calvet, Bellesguard, Can Batlló i Can Milà (dita La Pedrera). Allà va ser on vaig entendre que la meva petita vida s'acabava. Ja no podia més. Aquell terrat ple de pujades i baixades, erichat de xemeneies, amb vuit boques d'escala. El cap de la Susiki pujava i baixava, les fulles del girasol no paraven quie-

"Moltes papallones sense sol no poden aixecar el vol."

J. Vilarrúbia

tes; la fina membrana de la meua oïda vibrava bojament amb tanta xerrameca al terrat i traüt al carrer. Allò era massa: quin mareig! I enmig de tants monuments i tant quitrà se'm feia difícil trobar-hi flors per llibar i les que trobava sols tenien gust de pols.

Per això quan avui hem arribat al Parc Güell i he sentit que demà anirien a veure un palau episcopal a Astorga i un edifici anomenat El Caprici a Comillas i La casa de los Botines a Lleó (que diuen que està tota plena de girasols com els del barret de la Susiki) he decidit que ja no podia més. Aneu a saber on està tot això!

Només d'entrar al parc Güell he vist un drac que m'ha fet venir tot seguit a la memòria la gegantina salamandra japonesa que habita en els llacs i rius de la nostra illa. Però aquesta d'aquí és de tots colors i està feta de trencadissos. He buscat un espai assolellat en la juntura de dos trencadissos blancs (el blanc és el color del dol), he plegat les meves ales de color de mel i per fi he pogut reposar.

Avui és 7 de juliol, el dia del Tanabata, el festival de les estrelles. Des del meu refugi veig el cel bastant contaminat de Barcelona. Vull esperar que surti el primer estel i llavors tancar els ulls." No tornaré a veure el sol i per això no tornaré a emprendre el vol.", com diu el rodolí.

Però en aquest instant de repòs, preludi de la meua fi, m'adono de la bellesa de tot el que he vist, de la immensitat de l'obra d'aquest arquitecte il·luminat i no em reca tancar els ulls tan lluny del meu país.

Dic adéu sense recança. Ha estat una curta vida molt intensa per una petita Parnassius glacialis.

M. Dolors Godoy
Composició: Copycolor Cassà